GIRONA NOTICIES.COM
+ Periodisme

Dret, història i drets històrics.

Opinió | 18/09/2010 | 14:14

I és que els drets, quan les lleis en què es basen són derogades, passen a ser història, no drets històrics.

Des de fa algun temps, estan en boca de molts els anomenats “drets històrics”. Qui fa referència a aquest terme sol sostenir que existeixen una sèrie de drets que, pel simple fet d'haver estat vigents en el passat, se segueixen tenint.

El propi Estatut d'Autonomia de Catalunya de 2006, abans de ser adaptat a la Constitució, feia referència a la figura dels “drets històrics del poble català”. Així, en el preàmbul de la norma estatutària es deia que l'autogovern de Catalunya es fonamentava en la Constitució, així com en els drets històrics, els quals s'emmarcaven en la pròpia Constitució [sic]. Buscant en la Carta Magna referències als citats drets, ens trobem amb que la única menció en tal sentit la trobem en la Disposició Addicional Primera, i que aquesta solament parla dels “drets històrics dels territoris forals”. Així les coses, sembla que hi ha algun element que no acaba d'encaixar: La remissió de l'Estatut als "drets històrics emmarcats en la Constitució” només cobraria sentit de considerar a Catalunya com a territori foral, condició que és ben sabut que no ostenta.

No obstant això, sí existeix actualment un Dret civil propi de Catalunya, que regula determinades situacions de manera diferent a com aquestes són tractades pel Dret civil comú, i fins i tot té institucions pròpies. Però no té sentit dir que aquest és fonament de l'autogovern de Catalunya, en tant que és simplement una branca de la seva legislació.

Dit l'anterior, sembla lògic pensar que la intenció amb la qual es va introduir l'expressió “Drets històrics” en el preàmbul i l'article cinquè de l'Estatut no era la de fer referència al Dret civil català, sinó a un conjunt de drets que sí poguessin, d'alguna manera, ser fonament de l'autogovern de Catalunya, pel qual caldria remuntar-se a les normes que dictaven les Corts de Barcelona fins al segle XVIII.

Així doncs, veiem com mitjançant l'Estatut de 2006, els nacionalistes desitjaven establir com a base de l'autogovern actual de Catalunya les lleis de fa tres segles. Sobre aquest tema cal dir que es tracta d'un esforç del tot inútil: En primer lloc perquè aquestes normes no entren en la categoria de drets històrics forals que regula la Constitució, i en segon perquè és clar que tot allò succeït abans de l'aprovació de la Constitució – incloses les lleis ja derogades – té molt valor històric, però no jurídic, tret que la pròpia Constitució així ho disposi. Això és així perquè l'aprovació d'una Constitució suposa la ruptura amb el règim jurídic anterior: El poble, en exercici de la seva pròpia sobirania, decideix assentar les bases per a un nou ordenament. Això no significa que es trenqui amb tota la tradició jurídica anterior, però sí suposa que, de mantenir-se algun element preexistent, aquest passa a tenir com a base la nova Llei de Lleis.

Dir que Catalunya té com a base d'autogovern els seus “drets històrics” no és diferent a dir que qui així ho desitgi té dret a seguir pagant en pessetes, o que els conductors poden circular a 120 km/h a les zones de velocitat variable de Barcelona i voltants, ja que una llei ja derogada ho emparava. I és que els drets, quan les lleis en què es basen són derogades, passen a ser història, no drets històrics.

Autor: DAVID_L
DAVID_L

https://gironanoticies.com/noticia/16582-dret-historia-i-drets-historics.htm